

2023. május 20., szombat – Jn 16,23b-28

„Bármit kértek majd nevemben az Atyától, megadja nektek.” (Jn 16, 23b)

Uram! Nem szeretek kérni. Megkérni meg pláne nem szeretek. Talán az az oka, hogy gyerekkoromban édesanyám többször küldött át a szomszédba ezt-azt kérni, vagy megkérni a szomszédasszonyt, hogy vágja le a tyúkot vagy a libát. Megtömni megtömte a libát, de levágni nem volt lelkiereje. Azóta azon vagyok, hogy mindent lehetőleg magam oldjak meg. A víz- és gázszerelést azonban én sem vállalom. József Attila szavaival mentetetőzöm: „Nekem a kérés nagy szégyen, adjon (Isten) úgy is, hogy nem kérem.”

Egyszer egy temetői fa kivágásához sem kértem segítséget. Pedig ott nem mindegy, hogy merre dől a fa! Nehogy agyoncsapja a sírmlékeket. Nekivágtam a fa kivágásának. Kötelem is volt, hogy azzal lehessen húzni az ágot, hogy jó irányba essen le. No de ki fogja húzni a kötelet? És akkor jött egy „angyal”, egy férfi az egyházközségünkből, akinek éppen akkor arrafelé volt dolga. Ő volt az, aki a megfelelő irányba húzta a kötelet, amíg én fűrészeltem az ágot.

Ebből azt a tanulságot vontam le, hogy nem erőlteted rám a segítségedet. Akaratom ellenére nem akarsz „besegíteni”. Hagysz kínlódni, pedig a „segítségnek” még plusz előnyei is lehetnek. Erről szól a másik eset. Ide még annyi tartozik, hogy ha tényleg nagy a veszély, akkor azért mégis segítesz, ha nem kértem is.

A másik eset is temetői ügy. Egy urnafal alapját kellett megépíteni. Hajlandó lettem volna egyedül nekiállni. De mások unszolására csak-csak kértem segítséget. És a segítség jött, nem is kevés. Olyan emberre akadtam, akinek volt összeköttetése a sóderszállításra, az árok kiásására. Volt utánfutója a cementvásárláshoz, volt keverőgépe, volt zsaluanyaga. Egy hétig dolgozhattam volna egyedül, ha nincs ez a segítség. Így pedig egy nap alatt készen lettünk. Az igazi tanulság azonban nem ez. Hanem az, hogy a közös munkával a közösségi szálak is erősödtek, amire manapság nagy szükség van. Talán az sem elhanyagolható, hogy az illető érezhette, hogy szükség van rá, munkája az egész közösség javára szolgál. Sokat veszítettünk volna, ha csak magam erőlködöm, holmi büszkeség vagy félelem dédelgetésével. Be kell látnom, hogy le kell tennem büszkeségemet, és el kell végre felejtem gyermekkori traumáimat.

Amikor valami nemes célra szerveznek „imahadjáratot”, nem szoktam csatlakozni. Magam sem értem, hogyan történt, de egyszer mégiscsak vállaltam napi egy óra imát valakiért. Heteken át éjjel kettőtől háromig fölkeltem, és imádkoztam. Emiatt-e vagy sem, nem tudom, de az illető azóta újra eredeti szakmájában dolgozik.

Nem tudom, hogy az ima hogyan működik. Rezgések, hullámok, energiák áramlása talán? De hiszen az okostelefon működését sem kell értenem, elég, ha tudom, melyik billentyűt kell lenyomni ehhez vagy ahhoz a feladathoz. Az ima működési elvét sem kell tudnom, elég, ha alkalmazom. Az én bűnöm az, hogy még mindig nem alkalmazom eléggé.

Bocsáss meg, Uram!

Ráadás. Ezt az írást felkérésre készítettem. De elővehetném a Bibliámat az év többi napján is, hogy kiolvassam belőle nekem szóló aznapi üzenetedet. Bocsásd meg, Uram, hogy nem figyelek eléggé rád!

Szuly László, Dunaalmás